

Però no tot acaba en les sardanes, perquè el mestre Albert posseeix, a més a més, un aspecte ben poc conegut: el d'ésser capdavanter de la nova cançó catalana. A l'any 1961 va tenir com a lletrista un poeta que adquiriria prou renom, en Josep M.ª Andreu. Les cançons compostes són les següents: «El vent té el seu perfum», «L'home del temps» (gravada en disc) i «Et diré mar blau».

Malgrat tot, les cançons no passaren de ser intents no prosseguits, perquè el mestre Lluís Albert és, per sentiment, un compositor de sardanes que va portar la seva música al camp simfònic i des de llavors van néixer: les «Suites Clàssiques Catalanes», «Fantasia i Fuga», les «Rapsòdies Empordaneses» (n.º 1 i n.º 2), el «Concert de la Costa Brava», etc.

La «Rapsòdia Empordanesa, n.º 1» fou estrenada, en la versió original, el 7 de desembre de 1957, a l'Orfeó de Sants de Barcelona, per les cobles Barcelona i Popular i la «Rapsòdia Empordanesa, n.º 2» va ser estrenada, en la versió original, al Centro-Cine de Torroella de Montgrí, el 28 d'agost de 1959, pels Montgrins i Caravana. Les dues figuren entre les obres més celebrades del compositor.

Però la peça de Lluís Albert motivadora de més comentaris crítics és el «Concert en sol menor per a piano i orquestra», subtítulat «Concert de la Costa Brava». És la preferida per l'autor. Va ser estrenada al Palau de la Música Catalana, el 25 de gener de 1959, per l'Orquestra Municipal de Barcelona, sota la direcció del malaguanyat mestre Eduard Toldrà.

L'èxit assolit per l'obra va ser extraordinari. En ella brota la inspiració espontània d'un esperit romàntic, amb rics matisos expressius i tint melancòlic «a lo Rochmaninoff». El segon temps cautiva pel seu sentiment romàntic «a lo Schuman» i l'acabament està desenrotllat a l'estil dels «Rondós» beethovenians. Foren tan imponents els calurosos i insistents aplaudiments de l'auditori que, fins i tot, obligaren l'autor a sortir a l'escenari.

L'obra simfònica del mestre Lluís Albert no ha merescut execucions només al nostre país, sinó que ha estat també inclosa en concerts celebrats a Portugal, França, Suïssa i Mèxic.

A part de la sardana i de la música simfònica, ha compost música coral i religiosa i ha harmonitzat, per a cobla, gran nombre de ballets populars.

Ha entrat també en un altre terreny: el de compondre i editar cançons per a cant i piano, fent-ho, moltes vegades, a base de lletra pròpia.

Així mateix s'ha prodigat molt com a conferenciant, participant en tota mena d'actes culturals, i com a publicista és artífex de molts articles periodístics, els quals representen molts anys de treball minuciós i perseverant.

Durant molts anys fou redactor de l'àrea sardanista del setmanari «Destino» i col·laborador de la revista comarcal «Canigó» de Figueres. És també l'autor del llibre «Contra la falsa sardana» (Barcelona, 1953) i cooperant del segon volum de la trilogia «La sardana» (Edit. Bruguera, 1970). Col·laborà també en el llibret que edità la Diputació de Girona, dedicat al Centenari de la cobla «Els Montgrins» (1984), en el qual destaca la personalitat del fundador de la cobla torroellenca, en Pere Rigau («Barretó»), com a personatge clau de la vila de Torroella de Montgrí.

Actualment s'està preparant el Centenari de «La Principal de la Bisbal» per al proper 22 de març, del qual, a part d'una mostra sonora amb l'enregistrament d'un àlbum amb quatre discs de llarga durada, quedarà un llibret explicatiu redactat pel mestre Lluís Albert. En la diada del nostre Aplec es compliran exactament dos mesos des de la data de l'esmentat Centenari.